ЧЕРВЕНАТА РЕЙНА

I. КЪЩАТА

Стоя пред голямата, сива къща и се взирам в притъмнелите прозорци. Слънцето скрива умореното си тяло зад далечния хълм, който е поруменял от горещата му ласка. Наблюдавам как мракът пълзи по короните на боровете, а хладния въздух щипе бузите ми, милва с премръзналите си пръсти страните ми. Мъничка ръка докосва моята, аз извръщам поглед към кестенявата главица на дъщеря ми до мен. Сините й очи, скрили в себе си притъмнялото, вечерно небе се вливат в моите.

– Мамо, мамо! Хайде да влезем вътре! – гласът й е тежък от умората от дългото пътуване.

Усещам ръка на кръста си, обръщам се и погледът ми среща сините очи на съпруга ми. Антонио хваща ръката ми, поднася я към устните си, на загорялото му от слънцето лице изгрява усмивка. Вдигам ръка към кестенявите му коси, докосвам с пръсти целунатите от слънцето светли кичури, мека топлина пълзи по тялото ми.

– Да влизаме, скъпи! Става късно!

– Права си! Деня беше дълъг – дъщеря ми се затичва към него и той я вдига във въздуха. Завърта я високо, а смехът й оглася тишината.

Тримата тръгваме към сивата къща, краката ми потъват в зелената трева, вдишвам с пълни гърди хладния въздух, който изпълва дробовете ми, прогонва умората. София се изтръгва от ръцете на баща си, тича към къщата, стъпките й нетърпеливо тупкат по дървените стъпала на верандата. Мъничката й ръчичка стиска дръжката на вратата, обръща се към нас, очите й греят, уловили топлината на залязващото слънце. Усмихвам се, когато телцето й, нахлува в студения мрак на празното имение, забързвам крачка, настигам я, въздухът в стаята е тежък. Антонио натиска ключа за лампата, а големия кристален полилей на тавана мигом грейва. София вдига личице нагоре ахва тихичко.

– Колко е красиво! Виж, виж, мамо!

Поглеждам полилея, който пречупва и разбива светлината на хиляди миниатюрни лъчи, отразяват се в тавана и пръскат светлина по пода. Оглеждам огромното помещение, погледът ми се плъзва по голямата орехова маса и столовете с високи облегалки, спира се на камината в другия край на стаята. Мечтая да запаля огън в камината, почти усещам топлината му. Чувам стъпките на София, забързани по стълбите нагоре към втория етаж, втурвам се след нея, настигам я тъкмо преди да нахълта през една врата в дъното.

– Това е моята стая! – София се хвърля на голямо, бяло легло, звънкия й смях отеква в стаята, удря се се в тавана и стените поглъщат всяка нотка на гласа й.

– Добре, Софи! Това е твоята стая, милата ми! – отпускам се на леглото до нея, вгледана в лицето й, в очите, които се взират в пожълтелия от времето таван.

Антонио застава над нас, вдига София на ръце.

– Хайде да ви покажа и нашата стая.

Тримата излизаме в коридора, а той отваря съседната врата. Виждам огромно легло срещу прозореца, от който се процеждат последните плахи лъчи на слънцето. Бяхме наели фирма да почисти и подреди имението и сега това ми се струва най–доброто решение след тежкия, изморителен ден. Скоро лягаме в пухените завивки, а аз се взирам в пълното лице на луната преди съня да целуне уморените ми клепачи. На сутринта първите слънчеви лъчи гъделичкат носа ми, отварям очи, ставам, слизам надолу по дървената стълба, прекосявам просторното помещение покрай голямата маса и влизам в просторната кухня. Отварям шкафовете и вадя две чаши, ровя в чантата си за разтворимо кафе, слагам го на дъното на чашата, заливам с гореща вода. Ароматът му,

наситен, гъст гъделичка носа ми, усмихвам се докато се взирам през прозореца. Излизам на терасата, взирам се в зелените хълмове пред себе си, поднасям чашата към устните си, отпивам. Горещата, горчива течност облива стомаха ми, затварям очи и вдишвам дълбоко хладния въздух, усещам нечии ръце върху кръста си. Знам, че е Антонио, ароматът на любимия му афтършейв достига сетивата ми. Познавам добре звука на стъпките му, нежното докосване на ръката му Обръщам се и го прегръщам, целувам го, усещам вкусът на кафе по устните му, вдишвам любимия аромат. Облечен е в костюм, отпива последната глътка кафе.

– Тръгвам на работа! Пожелай ми късмет! – пръстите му докосват бузата ми, аз притварям очи.

– Ти си най–добрия лекар, който познавам! Пожелавам ти хубав и успешен ден!

Устните ми намират неговите, усещам опияняващия дъх на кафе, притварям очи, ръцете му ме притеглят към тялото му, въздъхвам и слагам глава на гърдите му. Той се отделя с нежелание от мен, тръгва бавно към колата, влиза вътре, чувам ръмженето на двигателя докато автомобила потегля от алеята. Антонио ми маха с ръка преди да се скрие от погледа ми. Затварям очи и вдъхвам ароматът на бор, който гали ноздрите ми. Допивам последната глътка кафе, влизам в къщата, качвам се по стълбите, надничам в стаята на София. Сънените й очи се взират в мен, тя вдига ръчички към мен. Аз влизам, сядам на леглото, притеглям я в обятията си, а мъничкото и топло телце се сгушва в прегръдката ми. Дъхът ми разрошва разбърканите й кестеняви коси.

– Добро утро, слънчице! – устните ми мълвят.

– Добро утро, мами! – отвръща ми тя.

Сяда до мен на леглото, търка очичките си и се взира навън в гората, протяга показалец към гората.

– Мами, там има жена с червена рокля! Виж!

Аз поглеждам в посоката, където тя сочи, струва ми се, че виждам нещо червено да се шмугва в сенките на дърветата. Ставам, отмествам пердето, но там няма никого.

– Сторило ти се е! – успокоявам я.

Помагам й да се облече, сресвам косата й с гребен, връзвам я на опашка, слизаме долу. След закуска София излиза навън, виждам я през прозореца докато готвя как бере цветенца, тананика си, усмихвам се.

II. ДУХ.

Нощ, чувам ударите на стенния часовник и дишането си, взирам се в тъмнината навън. Там няма никого. Долавям отчетливи, тежки стъпки над главата си. Скърцане на врата. Сърцето ми ускорява ритъма си. Чувствам горещата кръв да потича във вените ми като лава. Изправям се. Босите ми крака докосват студения под. Ледени тръпки лазят по гърба ми под тънката, памучна нощница. Спирам. Протягам трепереща пръсти към дръжката на вратата. Стоя за миг така, стиснала хладния метал. Отварям. Там в дъното на коридора някой ме наблюдава. Смях отеква в притихналата къща. Тялото ми трепери, преглъщам, усещам неприятен, горчив вкус в устата си. Стомахът ми се бунтува, спирам и затварям очи за миг и тогава чувам до себе си:

– Адрианааа, Адрианааа – някой шепне името ми.

Сепвам се. Отварям очи. Краката ми са тежки като олово. Ръцете ми треперят. Отварям уста. Писък. Смях кънти в студения коридор. Някой святка лампа. Две ръце ме притеглят. Чувам гласът на Антонио до себе си:

– Какво има, миличка?

Две силни ръце ме вдигат. Затварям очи. Усещам топлите чаршафи под себе си. Вдъхвам успокояващия аромат на лайка. Бавно отварям очи и виждам лицето му над

своето. Сълзи се търкалят по бузата ми. Протягам ръка. Докосвам топлата му буза с ледени пръсти.

– Какво има, миличка? – повтаря Антонио.

Прочиствам гърлото си. Шепна.

– Чух стъпки на тавана и излязох да проверя! Чух смях, някой шепнеше името ми! Сигурна съм, че тук имаше някой! – гласът ми потрепва тежък, оловен.

Антонио се усмихва. Ляга до мен. Притегля ме в прегръдките си. Прошепва в ухото ми:

– Всичко е наред, скъпа моя! Сторило ти се е!

Ръцете му пълзят надолу по тялото ми, мушват се под ръба на нощницата ми, горещите му пръсти палят огън по кожата ми, вътре в стомаха ми. Устните му се впиват в моите гладни, ненаситни. Вкопчвам се в него, във вените ми тече не кръв, а лава. Сърцето ми ускорява ритъм. Затварям очи.

Слънцето пари на клепачите ми. Отварям очи. Протягам се. В миг си спомням нощта и шепотът до ухото ми. Сядам в леглото, скривам лице в ръцете си. Краката ми увисват от ръба на леглото. Изправям се, излизам в коридора, а краката ми сами ме водят към тавана. Качвам се по дървената стълба, която стене под краката ми. Отварям вратата със скърцане. Влизам вътре. Светлина се процежда през високия кръгъл прозорец и осветява хилядите прашинки, които танцуват лудешки танц. Оглеждам се. Таванът е празен и пуст. Ледени тръпки пълзят по гърба ми, когато очите ми различават силуета на манекен в ъгъла. Приближавам се, ледените ми пръсти хващат ръба на покривалото. Смъквам го и ахвам тихичко. Пред очите ми в тъмния ъгъл на стария таван грее червена рокля. Протягам ръце към изящната дантела, плъзгам длан по полите. Пръстите ми трескаво разкопчават роклята. Събличам се. Сърцето препуска в гърлото ми. Дишам през полуотворените си устни. Студ докосва голата ми кожа, докато обличам изящната рокля. Поглеждам се в голямото, прашно огледало. Стоя там като омагьосана, пръстите ми милват плата на дрехата. Взирам се в сивите си очи, които бавно потъмняват. Потъвам в черните зеници, а ирисите са тъмно кафяви. Лицето ми е млечно бяло, а устните алено червени. Усещам краката си тежки като олово, когато се опитвам да отстъпя назад. Отражението ми се усмихва, а в очите гори огън. Кестенявите ми коси изчезват в огледалото, заменени от черни къдрици, които се спускат на вълни по яркочервената рокля. Взирам се в жената отсреща хипнотизирана, протягам ръка да я докосна, когато чертите й се изопват. Устните й се разтварят и от тях се изтръгва вик. Притварям очи, светът бавно губи очертания. Потъвам в тъмнина и там, в съня, отново виждам красивата жена от огледалото. Хлад пълзи по тялото ми. Взирам се в тъмния таван. Усещам изтръпваща болка в цялото тяло. Изправям се. Трескаво свалям роклята. Стъпките ми отекват по дъските, когато бягам към вратата. Отварям, тичам по стълбите, влизам в спалнята. Седя на леглото, взирам се навън към коронните на боровете и решавам. Стискам гладката повърхност на телефона, взирам се в светналия екран, набирам номер. Чувам отсреща глас:

– Ало, здравей, Адриана! Как си? – гласът на моя стар приятел адвокат Хорхе Рамирес успокоява бясното препускане на сърцето ми.

Поемам си въздух, прочиствам гърлото си, гласът ми е тежък, сякаш не е моя собствен.

– Здравей, Хорхе! Мога ли да те помоля да проучиш миналото на къщата, която купихме?

Оглушително мълчание отеква в слушалката.

– Всичко наред ли е, Адриана? Звучиш така сякаш.... Какво има? – гласът му разкъсва тишината помежду ни.

Въздъхвам и затварям очи.

– Просто снощи тук се случиха странни неща! Не мога да ти обясня, но те моля да ми помогнеш!

Чувам спокойното дишане в слушалката, наблюдавам как слънцето огрява върховете на боровете докато чакам отговор.

– Добре, ще ти помогна с каквото мога! – чувам гласа отсреща.

Въздъхвам, усмивка изгрява на устните ми.

– Благодаря ти! До скоро, Хорхе!

Затварям телефона, ставам, обличам се и виждам пред себе си София. Взимам я в прегръдките си, вдъхвам любимия аромат. Да я усещам в прегръдките си ми вдъхва спокойствие на това ново и странно място.

III. ТАЙНАТА

Чувам звънеца на входната врата. Отварям и отсреща виждам Хорхе. Устните му бавно се разтеглят в усмивка.

– Добро утро, Адриана!

– Добро утро, Хорхе! Радвам се да те видя! Ще влезеш ли?

Той кимва и двамата влизаме в кухнята. Сядаме на високите столове един срещу друг и Хорхе вади куп стари, пожълтели от времето листове хартия. Оставя ги пред мен, а миризмата, която се разнася от тях прониква в ноздрите ми. Разтварям старите папки нетърпеливо с трепереща ръце. Зачитам се в документите и пред погледа ми изниква едно име : *„Рейна Хуан Родригес – осъдена на смърт чрез обесване заради вещерство!”* Погледът ми се спира на очите на Хорхе, който се взира в лицето ми.

– Всичко наред ли е? Струва ми се, че има някакъв проблем! – погледът му е съсредоточен и напрегнат.

– И да ти кажа няма да ми повярваш! – накланям се напред и се взирам в ръцете си.

Вдигам поглед и срещам неизменната усмивка на Хорхе.

– Искаш ли да опитаме?

Гледам го втренчено, в кафявите му очи виждам спокойствие.

– Видях червена рокля горе на тавана. Струва ми се, че чувам стъпки нощем на тавана! Сигурно ме мислиш за луда?

Хорхе хваща ръката ми, въздъхва, взима папката с документи, прелиства пожълтелите листове и намира снимка. Подава ми я, а аз се взирам в черно–бялото, пожълтяло изображение на жена с рокля, която поразително прилича на тази на тавана. Черните й коси се спускат по раменете, а в тъмните й очи гори плам. Вглеждам се в изваяните черти на лицето и мигом познавам жената от огледалото от онзи ден. Хвърлям снимката като опарена и си поемам рязко въздух. Хорхе ме наблюдава, хваща ръката ми и прошепва.

– Може би тук ще намериш своите отговори! Сега трябва да тръгвам! Обади ми се ако имаш нужда от нещо.

Стискам ръката му и го изпращам до вратата, сетне се връщам и сядам до масата пред купчината пожълтели листове. Зачитам се:

„*Рейна Хуан Родригес – осъдена на смърт чрез обесване заради вещерство! Принудила чрез магия Ана Мария Хименес да убие двугодишното си дете. Същата свидетелства, че често е виждала обвиняемата в сънищата си, внушавала й е да сложи край на живота си и на живота на детето си. Свидетели са родителите на потърпевшата, както и съседите Луис и Мария Вергес. Причина за предполагаемото омагьосване е увлечението на обвиняемата по съпруга на Ана Мария Хименес, Хулио Антоан Васкес.”*

Студени тръпки бавно лазят по гърба ми, когато разгръщам следващия лист. Пред мен се разкрива равен и подреден почерк, чиито изваяни букви се нижат по пожълтялата от времето хартия.

„*Скъпи мой, Хулио!*

Обичам те безкрайно много! Сърцето ми тръпне всеки път, когато те съзра! Зная, че и ти копнееш за моето докосване! Кожата ми все още пари от докосването ти до ръката ми! Моля те, не ме отпращай. Не захвърляй любовта ни! Всяка нощ се взирам в звездите и търся там ликът ти! Сънят ми бяга от уморените ми клепачи, когато си спомня за нашите срещи!

Твоя Рейна!”

Разгръщам още един лист и се зачитам в друго писмо.

„*Скъпа Рейна!*

Съжалявам ако съм подвел сърцето ти! Моите чувства към теб са само и единствено платонични. След месец ще се оженя за Ана Мария Хименес, която е толкова скъпа на сърцето ми! Моля те да изтръгнеш от сърцето и душата си мисълта за мен. Нека лъжовните чувства към моята особа не са причина за твоята тъга!

Вечно твой приятел, Хулио!”

Прокарвам пръсти по пожълтялата хартия, а в гърлото си усещам заседнала буца. През пеленатa на обърканите си мисли, чувам гласът на София до себе си:

– Мамо, мамо! Мога ли да изляза навън да си поиграя?

Аз поглеждам дъщеря си, погалвам бузата й.

– Скъпа моя, искаш ли двете с теб да се разходим?

– Дааа! – гласът на София потрепва от едва прикрита радост.

Двете тръгваме по поляната към гората, поемам с пълни гърди свежия аромат на бор, който се плъзга по носа ми, през трахеята, изпълва тялото ми. Навеждам се и откъсвам една малка синя теменужка, затъквам я в кестенявите коси на София, която не спира да се усмихва. Скоро стигаме до една бяла къща, пред която виждам възрастна дама с посивели от докосването на времето коси. Нещо ме тегли към нея. Приближавам се бавно към нея, неспособна да се спра. София върви до мен, стиснала ръката ми, а краката ни потъват в мекия килим от зелена трева, който се стеле току пред къщата.

– Здравейте! – провиквам се аз – Казвам се Адриана, а това е дъщеря ми София! Ние купихме съседния имот! Извинете за притеснението

Възрастната дама мести любопитните си кафяви очи от мен към София.

– Здравейте! Аз съм Мерседес Фернандес! Да не би да сте купили къщата на Червената Рейна?

Аз повдигам вежди, поглеждам София, чиито очи се усмихват, приближавам се, разглеждам цъфналите, разноцветни цветя на верандата.

– Живеем в сивата къща отвъд гората! – подхвърлям аз.

– Да, точно това е къщата на Червената Рейна! Не се мяркат често посетители наоколо. Много бих искала да пиете чай с мен! Нали няма да ми откажете?

Вглеждам се в лицето на Мерседес, която се взира в София. Когато се усмихва, покрай очите й се появяват мънички бръчици, които обгръщат очите й.

– Добре! Можем да изпием по един чай, нали София?

Дъщеря ми кимва и двете сядаме на пейката пред входа на къщата. Мерседес влиза в къщата, а аз се взирам в хълмовете в далечината, когато пред мен се появява чаша с ароматен, ментов чай и сладки. Протягам ръка и взимам една уханна сладка, отхапвам и за миг затварям очи, когато масленото тесто бавно се разтапя върху езика ми, отпивам чаша чай преди да проговоря.

– Можете ли да ми разкажете нещо за онази къща?

В очите на Мерседес се прокрадва сянка, когато тя се вглежда в лицето на София.

– Рейна е живяла в къщата преди много години. Била е красива с черни като нощта коси и лешникови очи. Била е много интелигентна, а погледът й е бил така проницателен, че всички си мислели, че вижда право в сърцата им. Хората са я отбягвали и шушукали, че е вещица. Говорели, че са я виждали в бяла рокля на пълнолуние в гората с поглед зареян в небето, мълвяла неразбираеми слова. Тогава в съседната къща през гората се нанесъл Хулио Антоан Васкес. Една дъждовна вечер, той качил в каретата си Рейна. Бил омагьосан от красотата й, изгубил се в кафявите й очи. Рейна се влюбила безпаметно в него. Красив и харизматичен със зелени очи като хълмовете наоколо и черна, къдрава коса като нощта, усмивката му очаровала младата Рейна. Тя летяла от щастие, мислела само за него, а в очите й имало само любов. Хулио идвал при нея всеки ден, седели навън пред сивата къща с часове и си говорели, докато един ден той просто спрял да я посещава. Очите на прекрасната Рейна загубили блясъка си, а чертите й се изопнали. Хората започнали да я отбягват. Точно тогава научили, че Хулио ще се жени за Ана Мария Хименес, която била красавица Рейна се затворила в стаята си на втория етаж на сивата къща, повече никой не видял красивите й кафяви очи. Хулио се оженил и не след дълго Ана Мария родила малко, русокосо момиченце. Всички говорели, че са се оженили само, защото красавицата е забременяла от него. Една тъмна беззвездна нощ, писък разкъсал гробовната тишина. Хулио отишъл в стаята на малката си дъщеря, където заварил красивата си съпруга, която стояла над леглото на бездиханното момиче и се взирала в ръцете си. По–късно разказала как всяка вечер сънувала Рейна, която стояла до леглото на дъщеря й и стискала врата й. Ана Мария полудяла от мъка по загубеното си дете, а Рейна била арестувана и осъдена на смърт чрез обесване. Хората свидетелствали срещу нея, че била вещица. Казват, че все още обитава сивата къща, а собствениците са напускали дома си с крясъци посред нощ. Има легенда, че духът й все още витае между стените на сивото имение.

Ръката ми, стиснала чашата се разтреперва едва забележимо, а Мерседес се взира в помръкналите ми от тревога очи, докато София бере малки цветя на поляната.

– Добре ли сте? –пита Мерседес.

– Да... – гласът ми потреперва едва–едва – Трябва да тръгваме. Става късно!

Стискам силно ръката на София и двете тръгваме към сивата къща през гората. До себе си чувам отчетлив шепот:

– София ще умреее...

Тихичкото хлипане на дъщеря ми до мен ме изважда от унеса. Поглеждам я.

– Мамо, боли ме! Пусни ме! – проплака тя.

Сепвам се, взирам се в пръстите си, които се впиват в ръката на дъщеря ми, отпускам хватката си и тя търка дланта си. Стигам до къщата точно, когато Антонио паркира на алеята пред входа. Хвърлям се в прегръдките му в мига, в който той затваря вратата на колата, затварям очи и чувам глас в главата си

– Той е мой!

Оглеждам се наоколо. Там няма никого. Тримата влизаме в къщата, сърцето ми препуска, а в гърлото ми е заседнала буца, която не мога да преглътна. Поглеждам Антонио, хващам ръката му с ледените си пръсти.

– Страх ме е. Не искам да оставам тук.

Той повдига вежди, погледът му впримчва очите ми.

– Какво се е случило? – пита той.

– Днес научих историята на една жена, която е живяла тук преди много време. Казвала се е Рейна. Тя е била осъдена и обесена като вещица. Страхувам се, че духът й все още витае в къщата. Антонио докосва косата ми, ръката му се плъзга по талията ми, вдъхвам аромата на кожа, сандалово дърво и мускус, затварям очи.

– Знам, че ти е трудно, скъпа моя! Всичко ще бъде наред!

IV. ОБСЕБЕНА

Всяка нощ, Рейна стои там, до огрения от лунната светлина прозорец, а алените ѝ устни шепнат:

– Той е мой!

Прозрачната ѝ ръка се вдига, а пръстът ѝ сочи към спокойно спящия до мен Антонио. Затварям очи и броя бавно на ум. Гласът ѝ шепне в главата ми:

– София ще умреее...

Всяка сутринта очите ми тежат от безсънието, ръцете ми треперят, а тялото ми сякаш не е моето. Гледам малката си дъщеря, която играе на двора, тича по поляната, а болка и ужас разкъсват сърцето ми.

И ето ме тук отново в леглото, взряна в прозореца. Тази нощ има нещо различно, усещам го с всяка фибра на тялото си. Непрогледен мрак! Тишина! Биенето на сърцето ми. Стенният часовник отброява. Едно, две, три. Ужас пълзи по тялото ми. Стъпки. Смях. Лежа в леглото. Не мога да помръдна. Бяла рокля проблясва в мрака. Женска фигура. Нечий поглед. Тя е там. Стои до прозореца. Слаба лунна светлина огрява лицето ѝ. Усмивката. Безизразни очи. Празнота. Приближава се. Стъпка, две, три. Стои над мен. Леден полъх. Смях. Очи пълни с болка.

Дъх на смърт. Само мрак. Тъмнина се прокрадва в душата ми. Ярост изпълва сърцето ми. Тя е вътре в мен. Усещам болката ѝ. Смърт. Ставам. Вървя по тъмния коридор на къщата. Влизам в съседната стая. Стаята на детето ми. Дъщеря ми спи. Черната ѝ коса е разпиляна по възглавницата. Мъничкото телце е свито. Усмихва се в съня си. Приближавам се. Гледам я през черните очи. Усмихвам се. Болка. Сядам на леглото. Тя отваря очи. Стискам врата ѝ. Ужас. Бавно животът я напуска. После мрак. Вечен мрак... Чувам глас в главата си:

– Аз съм тук. Ще остана!

Смях и болка. Раздираща, безкрайна болка.

Вик зад мен. Обръщам се. Антонио стои вцепенен. Очите му са пълни с ужас. Ръцете му са стиснати в юмруци. Втурва се към София. Вдига телцето ѝ в прегръдките си. Сълзи потичат от очите му. Взира се в мен с омраза. Не изпуска скъпоценното тяло.

– Защо? – мълвят устните му.

Въпросът му увисва в пространството между нас. Свличам се на земята. Обхващам с ръце коленете си. Сълзи пълнят очите ми. Болката ме задавя. Стоя така свита в стаята на София, когато чувам някой до себе си. Оглеждам се. Двама полицаи стоят до мен. Вдигат ме, слагат ми белезници, слизаме по стълбите. Там до вратата стои тя – Рейна. Стиска ръката на София, която ме гледа с очи пълни с болка. Светът се завърта покрай мен. Тъмнина и болка. Безкрайна, раздираща, ужасна болка.

Отварям очи. Взирам се в снежнобелия таван. Луминисцентната лампа жужи тихичко. Бялата светлина ме заслепява. Понечвам да вдигна ръка да закрия очите си. Не мога да помръдна. Поглеждам ръцете си, които са завързани за високото, бяло легло. Точно тогава погледът ми се спира на жената в червено, която стои до прозореца. На алените ѝ устни грее усмивка, а очите ѝ са ледено студени. Искам да изпищя, но не мога. Сякаш някой или нещо е изтръгнало гласа ми. А червената Рейна продължава да се взира в мен с усмивка. Устните ѝ се раздвижват. Чувам гласът ѝ до себе си:

– Аз съм тук! Ще остана!